

Det verden trenger i dag

Hvis vi virkelig betrakter menneskehetens tilstand, vil ingen med sunn fornuft benekte det faktum at verden i dag trenger religionen. At jeg sier religionen og ikke en religion, er fordi det finnes mange religioner som kalles en religion, men det som trengs i dag, er religionen. Hva må så religionen være? Må det være en ny religion? Hvis det var en ny religion, kunne den ikke bli kalt religionen, den ville være en av mange religioner. Det jeg kaller religionen, er den religion som man kan se ved å heve seg over sekter og forskjeller som skiller menneskene; og gjennom å forstå religionen, vil vi forstå alle de religioner som kan kalles en religion.

Jeg mener ikke at alle religioner ikke er religion; de er tonene, men religionen er musikken. Hver religion slår an en tone, en tone som møter menneskehetens behov i en bestemt tidsepoke. Men samtidig er opphavet til hver tone den samme musikken, som manifesteres når tonene klinger sammen. På denne måten ønsker jeg å forklare at alle de forskjellige religioner utgjør de forskjellige tone, og når de blir arrangert sammen, blir de til musikk. Du kan spørre hvorfor ikke hele musikken ble gitt i hver tidsepoke, men bare en enkelt tone. Som svar kan jeg si at det er perioder i et barns liv der en rangle er tilstrekkelig, for fiolinen kommer en annen tid i livet. På kaldeernes, arabernes, romernes og grekernes tid ble det brakt forskjellige religiøse idealer. Til noen få ble det brakt musikk, men for de mange ble bare det brakt en enkelt tone. Dette viser at denne musikken alltid har eksistert, bare at man generelt ikke var rede til å forstå den. Derfor ble den overlevert som enkelttoner. Men konsekvensen var at den personen som fikk en C og den personen som fikk en G, kranglet sammen og sa: "Det er vi som har fått den rette tonen. Det har alltid vært personer som har sagt at C er den rette og andre som har sagt at G er rett, og alle har egentlig rett, for når tonene blir satt sammen, da blir det musikk.

Dette viser at religion har en ytre substans, formen og en indre essens, visdom. Når visdom har velsignet sjelen, da har sjelen hørt den guddommelige musikken. Og Kristi ord "Jeg er Alfa og Omega, hva betyr de? At det bare var da han kom som Jesus? Nei, musikken tilhører Alfa og Omega, begynnelsen og enden. De som stemte sine hjerter for å lytte til musikk, som løftet sine sjeler høyt nok, de hørte denne guddommelige musikken. Men de som spilte på sin rangle, sin ene tone, de var uenige med hverandre. De ville ha nektet å motta en fiolin, for de var ikke klare for den, de ville ikke ha visst hvordan de skulle bruke den.

I dag hungrer verden mer etter religion enn noen gang tidligere, og hva er årsaken? Årsaken er at noen enkle sjeler som var sterkt knyttet til sine forfedres tro, holdt sin tro i akt og ære, og betraktet religion som en nødvendighet i livet. Men mange sjeler med intelligens, fornuft og forståelse, gjorde opprør mot religionen, slik som et barn som kaster vekk ranglen sin; det er ikke lenger interessert i den. Så i dag er tilstanden den at religionen befinner seg i hendene på dem som har bevart den ytre form for hengivelse og trofasthet mot sine forfedres tro, og de som så å si er voksne i sinn og ånd og ønsker noe bedre, de finner ingenting. Sjelen deres tørster etter musikk, og når de spør etter musikk, blir de tilbudt en rangle. Og de kaster vekk ranglen og sier at de ikke bryr seg om musikk. Og allikevel har de denne dype, indre lengselen etter musikk, sjelens musikk, og uten denne blir livet deres tomt. Så få det er som oppdager dette, og enda færre som innrømmer det. Menneskehetens psykologiske tilstand har blitt slik at en person med intelligens avviser musikken, han ønsker ikke musikken, han ønsker noe, men han kaller det noe annet. Jeg vil fortelle om min egen erfaring i den vestlige

verden. Gjennom ti år på reiser har jeg kommet i kontakt med folk med intelligens; tenkere, vitenskapsmenn, og i dem har jeg sett den største lengsel etter den religiøse ånd. De lengter hvert øyeblikk av sitt liv etter dette, for de finner at med all sin utdannelse og vitenskap, er det et tomrom i dem, og de ønsker at det skal fylles. Men på samme tid - hvis du snakker om religion, sier de: "Nei, nei, snakk om noe annet. Vi ønsker ikke religion." Dette er fordi de bare kjenner "rangle-aspektet" ved religionen og ikke "fiolin-aspektet". De tror ikke at det eksisterer noe annet enn ranglen, og likevel føler de en forvirring i seg, en åndelig søken som ikke blir besvart gjennom hele deres lærde og vitenskapelige streben. Derfor, det som trengs i verden i dag, er forsoning mellom det religiøse mennesket og den som løper vekk fra religionen. Men hva kan vi gjøre når vi ser at selv den kristne religionen består av mange sekter som står i opposisjon til hverandre. Og foruten den kristne religion, har vi islam, buddhismen, jødedommen og mange andre religioner, som alle har nok med seg selv og ikke vil ofre en tanke på de andre religionene. For meg er disse religionene lik forskjellige organer i kroppen, hugget opp og kastet fra hverandre. Derfor virker det for meg personlig som om en avhugget arm hever seg til slag mot den andre armen, selv om begge armene tilhører den samme personen. Men når denne personen er fullstendig – når alle organene er satt sammen – da har vi religionen.

Hva er det så sufi-ordenen bestreber seg på? Å lage en ny religion? Nei, det er å bringe sammen de forskjellige organene fra den ene kroppen, som var ment å forenes, ikke å bli spredt utover. Nå kan du spørre deg hvilken metode vi vil bruke? Hvordan arbeider vi for å få i stand en forsoning? Ved å erkjenne i oss selv at essensen i all religion er den samme, visdom, og gjennom å betrakte visdom som vår religion, uansett form. Sufi-ordenen har medlemmer som tilhøre mange forskjellige trosretninger. Tror dere at de har gitt opp sin religion? Nei, tvert imot blir de sterkere i sin egen tro gjennom å forstå de andres tro. Fra et snevert synspunkt kan det betraktes som feil at de ikke hater, mistror og kritiserer de andres religion. De har respekt for de skrifter som millioner har holdt hellige, selv om disse skriftene ikke hører til deres egen religion. De ønsker å studere og lære å sette pris på andre skrifter og på denne måten finne ut at all visdom kommer fra den ene kilde, østens og vestens visdom. Sufi-ordenen er derfor ingen sekt, den kan være alt annet enn en sekt. Og hvis den noen gang ble det, ville det være helt på tvers av den ideen det startet med, fordi hovedideen er å fjerne de skillelinjene og merkenelappene som skiller menneskene. Dette idealet oppnås ved å erkjenne alle menneskers ene opphav og mål, som vi alle kaller Gud.